

URZICA

ANUL XXII • 31 IANUARIE 1970 • 16 PAG. • 1,50 LEI

2

Adrian Andronic

— E adevărat, nu era neapărat necesar să le aducem din import,
însă gîndiți-vă, tovarăși, cît metal am economisit astfel!!!

I. Peltz

„Se zice”

— Te rog, fii bun și spune-mi ce părere ai de Popescu-trei?

— Bună, tovarășe director, foarte bună!

— Nu așa, te rog să fii ceva mai concret!

— Concret, tovarășe director, concret! Popescu-trei e un coleg săritor, muncitor, competent, dar...

— Dar ce?

— Nimic, tovarășe director, nimic, atîta, doar, se zice că întîrzie pe la bodegi.

— Întîrzie și la serviciu?

— Eu, personal, n-am băgat de seamă, că-mi văd d-ale mele, știți, îmi place să termin lucrările la zi... dar... se zice că și lipsește, nu numai că întîrzie. Eu personal...

— Dar șeful de secție ce spune?

— N-aș putea să știu. Dar se zice că vine cam des pe la dumnealui p-acasă. Știți, șeful... e burlac. Și soră-sa... mde... ca și nepoata... că...

— Nu pricep! Ce legătură au astea cu absențele lui Popescu-trei?

— N-aș putea să știu. Dar se zice că-i cam trage clopotele cumnatei.

— Lasă... lasă... nu mă interesează. Ce mă interesează e cum se comportă Popescu-trei la serviciu! Dumneata, tovarășe

Muscă, ești om vechi aici, ca mîine ieși la pensie, pot pune deci temei pe ce-mi spui.

— Desigur... Eu, personal, n-am nimic cu Popescu-trei. E un coleg săritor, muncitor, compe...

— Știu. Am auzit că repede pe cetățeni, e adevărat?

— Popescu-trei, tovarășe director, își cunoaște la perfecție lucrările, mai rar funcționar ca el, vă rog să mă credeți. Dar, se zice, că-l cam ia de sus pe cetățean. Unui bătrîn i s-a făcut rău; l-a dat pur și simplu pe ușă afară.

— Ai văzut dumneata asta?

— Nuuu, ferească sfîntu'! Așa se zice! Și se mai zice că pri-mește cadouri.

— Cadouri?

— Da, așa se zice...

— Dar cu colegii de birou cum se poartă?

— Bine, tovarășe director, foarte bine, Eu, personal...

— Dumneata, personal, ce?

— Eu, personal, nu am nimic de obiectat. Dar se zice că umblă cu intrigă.

— Cum adică?

— Se zice că d-ai a desfăcut tovarășa Aglaia, dactilografa, logodna cu tovarășul Popescu-doi, c-a băgat 'mnealui un fitil...

— Asta nu mă interesează. Vreau să știu dacă are o purtare tovarășească, asta vreau să știu!

— Are! Ce-i drept: are! E săritor, e compe...

— Te-am rugat să-mi spui cum se poartă cu colegii? Nu mă interesează intrigile!

— Se poartă bine, tovarășe director, foarte bine. Dar se zice că atunci cînd e indispus...

— Ce-i aia «indispus»?

— Cînd... știți 'mneavoastră... cînd vine de la »Caru cu bere« sau de la »Ciocîrlia«...

— Ce face atunci?

— Atunci... eu, personal... dar se zice că-și insultă colegii: din măgari și idioți nu-i scoate!

— Altceva?

— Altceva nimic, tovarășe director, absolut nimic... că-n viața lui particulară nu mă bag! Dar se zice că e la a treia.

— La a treia soție?

— Așa se zice! Eu, personal...

— Bine! Altceva?

— ...și că trăiește cu...

— Lasă astea, mă interesează deocamdată comportarea lui în serviciu, atitudinea față de cetățeni, față de subalterni...

— Bună, tovarășe director, foarte bună. Dar se zice că face anonime...

— Cum?

— Da... anonime... Eu, personal...

— Fii mai explicit. Ce-i cu anonimele?

— Tovarășul Popescu-trei e muncitor, e săritor, e compe...

— Ce-i cu anonimele?

— Ce să fie? Nimic, tovarășe director, nimic. Se zice că le face... că-și încondeiază, că-și înnegrește superiorii... Se zice că și pe 'mneavoastră v-a «pic-tat» într-o anonimă...

— Pe mîine?

— Eu, personal, nu știu nimic, tovarășe director. Popescu-trei e muncitor, e săritor...

— Știu! Ce-i cu anonimele?

— Eu, personal, nu știu nimic, tovarășe director, eu să știu? Dar se zice că d-ai a v-a chemat tovarășul director general și v-a întreat de ce se întîrzie lucrările, de ce sînt atîtea reclamații... de ce...

— Bine, bine... altceva?

— Nimic, absolut nimic, tovarășe director! V-am spus, Popescu-trei e muncitor, e săritor, e competent. Dar se zice...

— Nu mă interesează!

— Mă rog, eu personal... dar se zice...

— Bună ziua, tovarășe Muscă. M-am lămurit.

Fred Ghenădescu

Loieu, rîciiul

de Al. Bilciurescu

*Eu sînt uzina cea mai minusculă,
Un veșnic microcosm al energiei,
Rivalul steii blonde, dînd tăriei
Un sprijin cu modesta-mi moleculă!*

*Opaiț, bec electric, sub aulă
Nocturnă, cine-i solul bucuriei
În mijlocul grădinei și al viei,
Pe unde singur stau de caraulă?*

*În zările senine — ca-n Coșbuc —
Apar cu-nfățișarea mea bizară,
Și-n spate felinar de-aramă duc;*

*Iar în splendoarea nopților de vară
Împart la toți lumină, evident,
Și nu cer să-mi plățiți abonament!*

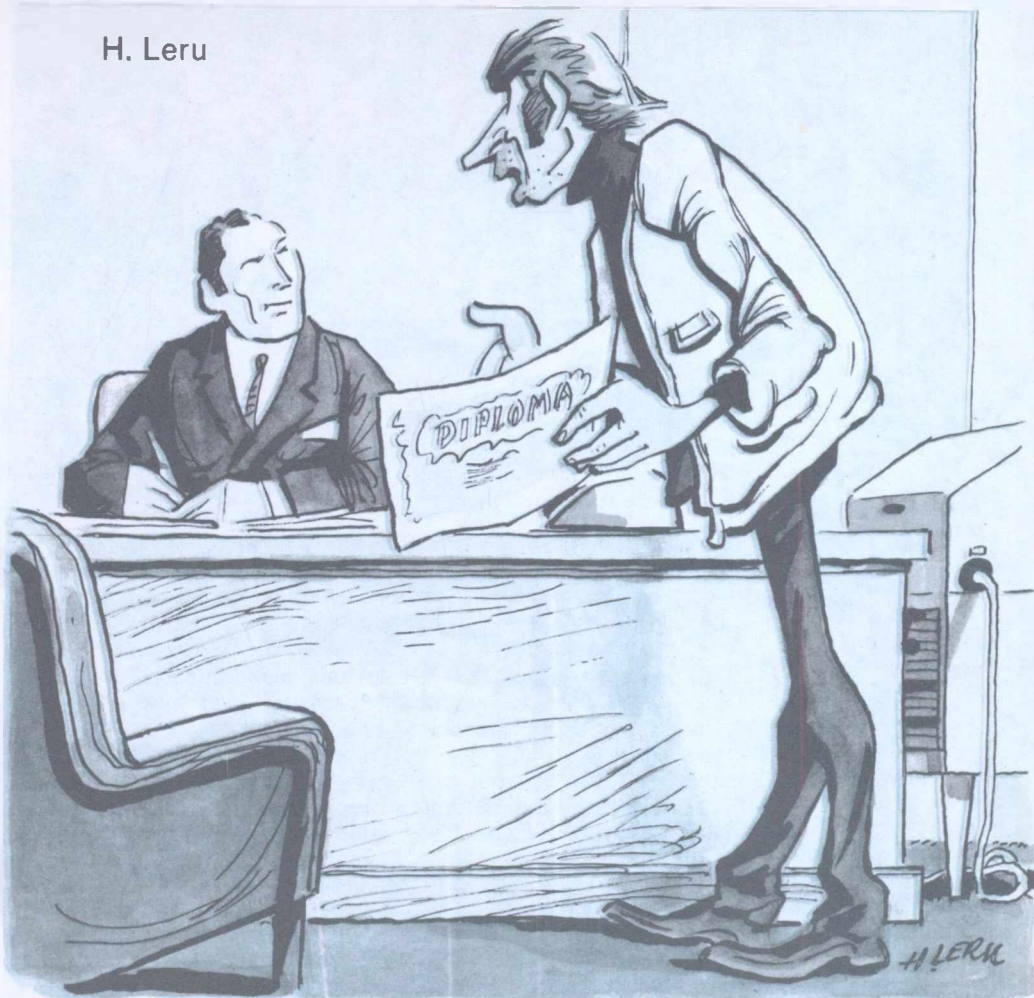
Tudor Mușatescu

FIECARE CU PĂREREA LUI

Din însemnările
unei fripturi

- Toate grătarele poartă... cotlete.
- Dacă ai gust de mititei. mărită-te.
- Când friptura e arsă. înseamnă că s-a jucat cu focul.
- Nu da vrăbioara din mână. după fazanul din vitrină.
- Fripturile seamănă cu unii actori: tava le mănincă.
- Pentru anumiți mușchi. sportul cel mai indicat e frigerea. nu floreta.
- Când friptura are «stofă» se măsoară cu antri-cotul.
- Vai de oamenii care au numai... «idei la grătar».
- În viață luați exemplul de la fripturi. Una e să fii «împănat» și. cu totul alta «împăunat».
- Pesimistul vede numai zgircuirile din friptură.
- Nu e obligatoriu să fii criminal ca să-ți placă numai friptura în sînge.
- Descendenții fripturii nu se numesc moștenitori. ci frigărui.
- Fără un bucătar de neam bun. toate fripturile sînt de neam prost.
- Cartofii prăjiți: chibiții fripturilor și. murăturile. poantele ei.
- Nici un parfum de pe lume nu egalează parfumul antricotului «cu floare».
- Friptura. la grătar. trebuie să-și păstreze personalitatea: cea de vacă să mugească și. cea de porc. să guște.
- În viață. în materie de fripturi. unii se ling pe buze și alții se spală pe bot.
- Prostul mănincă numai friptură de vacă. De bou nu. de teamă să nu facă pleonasm.
- Toate fripturile sînt samaritane. își dau sîngele pentru alții.

H. Leru

— Vedeți, tovarășe decan, am absolvit institutul cu nota cea mai mică și acum mă considerați specialist și mă trimiteți pe teren?

Spre ideal

de Mircea Pavelescu

M-a deșteptat în zori un gând banal
Concretizat în vechea întrebare:
«Am eu sau încă n-am un ideal?»

Ce chestiune neliniștitoare
La care nu prea știu ce să răspund,
Cu siguranță edificatoare!

Și cum nu țin de nimeni să m-ascund,
Cît timp mă aflu în singurătate,
Voi încerca să meditez profund:

Un ideal e o finalitate
Spre care tindem cu elan, chiar dacă
Nu ține poate de realitate.

Voind o broască să devină vacă,
Ne spune fabulistul cu mîhnire,
Cum că batracianul din băltoacă

Ar fi avut o piele prea subțire
Care-a plesnit la marele efort
Al tentativei pentru devenire.

Un astfel de ideal se naște mort
În cazurile cînd preopinental
Nu are rezistență, nici suport.

Cum simt că nu mă chinuie talentul
De loc cu prometeica-i tortură,
(Ci face mai curînd pe indulgentul)

Atunci cînd vreau să scriu literatură,
Am înțeles să-mi caut idealul
Într-o activitate mai obscură,

Neevitînd, bine-nțeles, banalul,
Ce-ar fi să cer o nouă Margaretă
Maestrului Mefisto Infernalul?

O tinerică blondă și cocheta
Pe care s-o iubesc ca și pe-o stea
Cu-o dragoste subtilă și discretă

Așa cum e decent la vîrsta mea?
Dar cum de consecvență nu-s în stare,
Sînt sigur că m-aș plictisi de ea.

Aș vrea ceva deosebit de tare,
Ceva ca să mă-mbete ca un vin:
Explorator pe mările polare

Ca Scott sau ca Amundsen cel puțin
Și eu descoperind de pe comandă
Cu ochiul liber un pămînt virgin,

Pe care-l voi numi ca propagandă
«Pămîntul Pavelescu», precum Ross
Și-a denumit înzăpezita landă.

Ah! De n-aș fi atît de friguros
Încît să mă paralizeze gerul
Și să-mi înghețe trupul pin' la os!...

Acum că s-a oprit caloriferul
Și simt o vagă undă de răcoare
În timp ce iarăși se dilată cerul

Cu noile provizii de ninsoare
Alt ideal mă va preocupa
Cu-aceeași hotărîre și ardoare

Și spirit de-analiză.

Dulapul

de Sadi Rudeanu

Ne trebuia un dulap. Trebuia să cumpărăm un dulap pentru hirtii. Bătrinelul cu ochelari pince-nez de la arhivă îmi arătase situația. Ținea vrafurile de hirtii pe jos, sub birouri, pe scaune, sub scaune, ce mai, trebuia un dulap.

A făcut omul o cerere, eu am scris un referat și m-am dus cu hirtia la șeful de serviciu cu cojocel sub haină. I-am dat hirtia. «Ce-i asta?» făcu el. «Un dulap», am răspuns eu. «Pentru arhivă». Șeful de serviciu cu cojocel sub haină a citit, apoi s-a scărpinat ușor cu arătătorul sub nas. «Hm... da... și trebuie neapărat?» «Trebuie, m-am repezit eu, altfel, în curînd, bătrinelul cu pince-nez o să intre pe fereastră și o să rămînă acolo!»

Șeful de serviciu cu cojocel sub haină mă privi în ochi: «O iei prea ușor! E banul statului!» Am deschis gura să spun ceva, am închis-o la loc, apoi iar am deschis-o: «Dar nu-i nici o risipă! Trebuie un dulap!» El își sprîjini bărbia în palmă: «Și dacă după ce eu semnez aprobarea pentru dulap vine cineva și spune că nu trebuia dulap?» «Cine să vină?» «Cineva! Oricine! Oricine o să vină și o să spună că nu trebuia dulap, o să aibă dreptate! Cine răspunde?» Am strigat: «Răspund eu!» El zîmbi: «Dumneata răspunzi, dar eu semnez. Așa că eu răspund!» Am tăcut incurcat. Apoi îndrăznii: «Și cu hirtiile ce facem?» Șeful de serviciu cu cojocel sub haină se lăsă pe speteaza scaunului: «Ar putea să mai ardă din ele! Așa, cam cite intră într-un dulap... dar...»

Mă așteptam să continue, așa cum am citit în patruzeci și șase de schițe teribil de satirice: «Dar înainte de a le arde să scoată copii». El însă nu continuă așa, ci spuse: «Dar dacă vine cineva, cere o hirtie și noi am ars-o? Ce

spunem?» «Cine să vină?» «Cineva! Oricine vine și cere o hirtie pe care am ars-o, ne arde!» Am oftat: «Și atunci?» El îmi înapoie hirtia: «Fă o analiză documentată și argumentată în legătură cu necesitatea dulapului!»

Am argumentat pe șase pagini. Cînd i-am prezentat lucrarea, șeful cu cojocel sub haină a scris pe colțul de sus al primei pagini: «Just Trebuie neapărat să se ia...» Am crezut că o să scrie «dulap». Nu. A scris: «măsurii». Apoi mi-a înapoiat lucrarea. «Du-te la contabilul-șef. El știe ce fonduri avem. Dacă are bani, să semneze și să-l cumperere!»

M-am dus a doua zi la contabilul-șef cu privire melancolică. El a citit lucrarea, a făcut sublinieri cu creionul roșu, a pus-o într-un dosar cu șină, apoi a spus: «Și fără dulap nu merge?» «Nu merge, tovarășe contabil, că în-oată omul în hîrtoage!» El a oftat din adîncuri, apoi a spus: «Problema trebuie studiată! E vorba de bani» «Un dulap, tovarășe contabil, murmurai eu». M-a privit cu ochii lui melancolici: «Și ce, e gratis? Dacă vine cineva...»

Am luat dosarul și am plecat. Am studiat problema pe alte opt pagini și m-am dus din nou la el. Contabilul-șef cu privire melancolică a scris sus, în colț, peste șeful de serviciu cu cojocel sub haină: «Fonduri există. Se poate lua dulap. Rog dispuneți». Și-mi dădu dosarul cu șină: «Du-te la directorul-adjunct. Dacă el aprobă, luați dulapul!»

A doua zi eram prezent la directorul-adjunct cu batistă mare, albă, în buzunarul de la piept. Zîmbea. «Ce-i asta?» «O aprobare pentru un dulap!» «Ce dulap?» «Pentru arhivă!» «Și eu trebuie să aprob?» «Da!»

Nu mai zîmbea. «Ați studiat problema?» «Da! Sint aici șase pagini». «Ați ana-

lizat?» «Da! opt pagini!»

Directorul-adjunct cu batistă mare, albă, în buzunarul de la piept, își trecu mina prin părul bogat «Cît costă un dulap?» «Vreo mie și ceva!» «Altă soluție nu-i?» «Nu-i!» Rămase pe gînduri, apoi spuse: «O să spună că băgăm banii în birocrație!» «Cine o să spună?» «Oricine o să spună o să aibă dreptate! Dulap pentru hîrtoage! Așa lichidăm noi birocrația, îi cumpărăm și dulap!» Îmi venea să plîng: «Dar sint facturi, state de salarii, planuri de muncă, inventare, tabele, nu tot ce e hirtie e birocrație!» Luă stîloul spunînd: «Lasă că știu eu! Vouă vă convine!» Și scrise sus, peste contabilul-șef cu privire melancolică: «Sint împotriva birocrației. Sint împotriva hîrtoagelor. Dar un dulap poate că trebuie. Sint de acord să se ia o hotărîre!» Îmi întinse dosarul cu șină: «Du-te la tovarășul director!»

M-am dus la tovarășul director cu haina închisă pînă în gît, care m-a trimis la directorul-general cu costum sare și piper. Aici, m-a oprit secretara. A intrat la el cu dosarul cu șină, apoi a ieșit și mi-a întins dosarul. «Ce-a spus?» întrebai eu. Secretara, cu fustița mini-jup, prea mini pentru vîrsta ei, îmi spuse: «A scris aici!»

Sus, deasupra tuturor, scria: «Înaintați la minister!».

O lună de zile toată lumea a respirat ușurată. Doar atît că bătrinelul cu pince-nez de la arhivă intra pe fereastră și ieșea tot pe acolo. Ușa era blocată.

Dar, după o lună, a căzut bomba de la minister. Dosarul, cu o adresă: «Un dulap e un dulap. Dacă vă trebuie cumpărați, dacă nu vă trebuie nu cumpărați!».

Am mers cu dosarul pe toată filiera și am revenit cu el în biroul meu. Nimeni nu spusese nimic, în afară de

contabilul-șef cu privire melancolică. El mă întrebuse: «Dar bătrinelul ăsta cu pince-nez nu mai iesea la pensie? «Mai are șase luni!»

Acum stăteam la birou, cu dosarul în față și fierbeam. Mi-am aprins o țigară și m-am dus la bufet. «Un coniac!» Mi-a dat coniacul într-o ceașcă, dacă pica vreun șef, e ceai. În timp ce-l savuram, a intrat o femeie de serviciu și mi-a șoptit: «La mata în birou arde!» «Și ai stins?» «Nu, că eu sint pe etajul unu!»

Am alergat. Ardea dosarul cu șină. Cînd aprinsem țigara aruncasem neglijent, chibritul. Toată lucrarea era scrum.

Eram mort. Or să mă dea afară. Am mai băut un coniac și m-am dus la șeful de serviciu cu cojocel sub haină l-am spus că a ars dosarul. «Ăla cu dulapul?» «Da!». «Hai cu mine!».

Parcă mergeam spre eșafod. A intrat la contabilul-șef cu privirea melancolică. Eu am rămas afară. A ieșit cu contabilul. «Hai cu noi», Au intrat amîndoi la directorul-adjunct cu batista mare, albă, în buzunarul de la piept. Au ieșit toți trei. Au intrat la directorul cu haina închisă pînă în gît, apoi toți patru la directorul-general cu costum sare și piper. Eu am rămas cu secretara cu mini-jup, prea mini pentru vîrsta ei. Eram distrus. Din biroul directorului se auzeau glasuri ridicate. Apoi o sonerie, secretara a intrat la ei, a revenit, a deschis un dulăpior, a scos o sticlă cu «Dunărea», a pus-o pe o tavă cu cinci păhărele și a intrat din nou în biroul directorului-general.

Eu turbam. «Beau la mor-mîntul meu», mi-am spus. Dar secretara a ieșit și mi-a întins un păhărel. «Bea!». Eram uluit. «Ca înainte de execuție!» am spus. Și am dat coniacul pe gît.

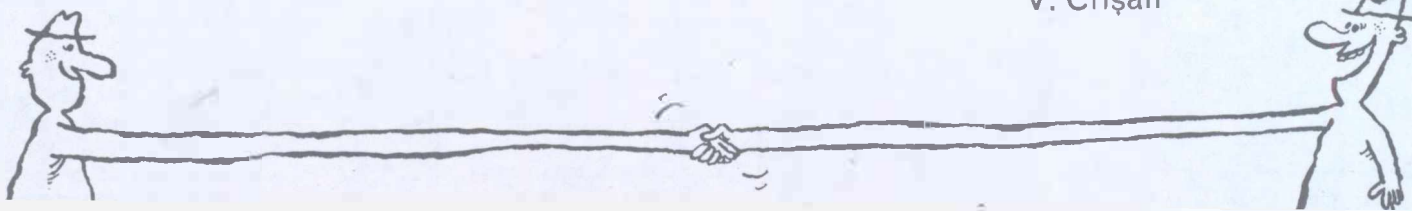
După o jumătate de oră cei patru au ieșit. Veseli și îmbujorați. Șeful de serviciu m-a chemat la el. «Stai jos», făcu el. M-am așezat pe scaun în fața lui. Zîmbea. «Poate scap cu o retrogradare!» mi-am spus.

Și, în sfîrșit, șeful de serviciu cu cojocel sub haină îmi spuse:

— Bravos nene! Ai fost avansat!

V. Crișan

MINI-OAMENI

Cu o performanță deosebită s-a încheiat la Școala generală nr. 1 Fetești prima experiență «mini» în domeniul învățămîntului. Depășind vârsta pentru clasa respectivă, trei elevi au fost scoși din evidențele școlare și lăsați la vatră, după recomandarea profesorului; «omul care nu știe carte e om doar pe jumătate».

Triplu eveniment s-a petrecut în același an școlar. Toți cei trei elevi invitați să lege școala la gard provin din aceeași familie (familia lui Emil Cizmaru din str. Borcei 111, Fetești-sat), iar dintre candidații la alfabetizare, doi n-au reușit să dezlege nici o buche.

Rezultatul obținut nu poate fi contestat întrucît experimentul s-a făcut cu copii normali.

Cel mult meritele personale ale învățătorilor și profesorilor de la această școală pot fi împărțite frățeste cu părinții copiilor, care, înțelegîndu-le pe deplin veleitățile, le-au întins mîna întru colaborare și reușita experimentului.

Acum, cînd și Inspectoratul școlar județean Ialomița a aprobat tacit acțiunea, lipsește numai aprobarea Ministerului pentru generalizarea experienței și crearea condițiilor pentru redeschiderea cursurilor de alfabetizare...

MICROSIOANE SATIRICE

DEZAMĂGIRE

Am văzut un melc fugind. Era peste măsură de grăbit și, privindu-l, eram gata să înclin că, dacă ar fi fost alături de o bicicletă, ar fi întrecut bicicleta. L-am urmărit pînă cînd melcul a ajuns lingă o bicicletă. Și, în goana lui, melcul a întrecut într-adevăr, bicicleta.

Numai că bicicleta stătea pe loc.

ÎNCREDERE

Speriat, copilul ieși din casă și o rupse la fugă și abia cînd ajunse la marginea satului și din pădure ieși un lup, se liniști.

Cel puțin era sigur că lupul n-avea cum să fie beat, precum tatăl din ghearele căruia abia scăpase.

PROVERB

În zilele acelea, șoarecii au făcut tot ce le-a trecut prin cap, au încins chefuri și au jucat pe masă, iar cînd a venit pisica s-au ascuns în găurile lor.

Și nimeni n-ar fi aflat ce s-a petrecut în zilele acelea dacă unul dintre șoareci, ștergîndu-și bine botul ca să nu miroasă a brînză și a rachie de mere, n-ar fi ieșit înaintea pisicii spunîndu-i:

— N-aș vrea să vă supăr, dar în lipsa dumneavoastră de-acasă, colegii mei au jucat pe masă.

Pisica l-a ascultat cu interes și și-a propus să-i caute chiar atunci pe netrebnici și să-i mănînce. Dar, mai întii, infometată cum era. I-a mîncat, firește, pe cel din fața ei.

Zmeul

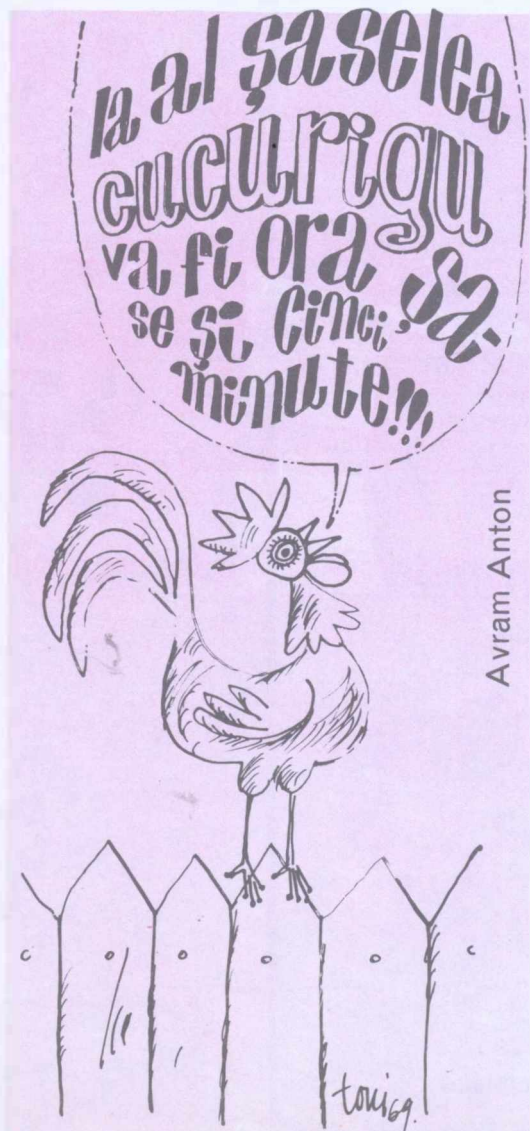
de V. Sivetidis

*Copilul nostru a-nălțat un zmeu
Pe care i-l făcusem eu.
Era un zmeu frumos, multicolor
Și zbirniia de parcă-avea motor.
În briza răcoasă și domoală
El se urca încet, cu socoteală,
Strunit de sfoara care nu-l lăsa
Să facă prin înalturi tot ce-ar vrea,
(Viraje, tumbă și-alte figuri spectaculoase
Dar cît se poate de nesănătoase).
— De ce mă țineți, fraților, în lanț?
Hai, dați-mi drumul să mă-nalț
Mai sus spre cerul limpede și-albastru,
Ce, nu vedeți c-am devenit un astru?
Mai am puțin și gata... Sînt cometă.
Și zmeul turuia ca o flașnetă
Zmucindu-se în sfori neconținut
Ca să-l lăsăm să plece-n infinit.
— Hai, tată, să-i dăm drumul, e păcat
Să ții un zburător încătușat!
...Și l-a lăsat de capul lui să zboare
Numai că-n clipa următoare
Zmeul făcu-n văzduh un triplu salt
Se răsturnă pe-o coastă în înalt,
Schiță o tumbă și un rotocol,
Apoi porni vertiginos spre sol
Cu cozile-ncilcîte, oprindu-se pieziș
Pe undeva, printr-un mărciniș.*

MORALA

*Acesta e mereu deznodămîntul
Cînd pierdem legătura cu pămîntul.*

Prelucrare în versuri din
limba greacă de MIRCEA PAVELESCU

Postumă

de Barbu Alexandru

*Costume negre, gri și puncte, puncte,
Trec azi pe sub privirile-mi defuncte.
Doi domni condescendent se aplecară
În fața-mi rece, pentru prima oară,
Directorul și șeful meu contabil,
Recunoscut că nu-i prea sociabil
Și nici atît de darnic, cum apare
Acum, cînd îmi aprinse-oluminare.
Un bun coleg (ce-mi datora o sumă),
Nu-i trist deloc, ba face cite-o glumă.
A spus și anecdota cu «sticleții»,
Că se topesc și mor de ris băieții.
Detest birocrăția înghețată.
Și-n pompele funebre aplicată.
Să scap măcar acuma de canoane
Stereotipe și atît de vane!
Aveam și eu, ca omul, preferințe,
Diverse gusturi, chefuri și dorințe.
Dar pasămite nimeni din șefie
Nu s-a gîndit să-mi facă gustul mie.
Auzi, ce lipsă crasă de antren
Să-mi cînte astăzi marșuri de Chopin,
În loc de sirbe, valsuri, bunăoară,
Sau chiar «Trecea fanfara militară»!
Cînd toți amicii mei știu foarte bine
Ce mult îmi place-o țuică cu măslină,
O sardeluță fină portugheză,
Un ficățel, un ou cu maioneză.
Aperitive extraordinare,
Stropite cu un vin de Dealu Mare,
Ei mă cîntesc acum, cînd sînt inert,
Cu o mîncare dulce de grîu fierț!
Păi, cînd îi vezi așa nepăsători
Și neatenți, mai merită să mori?
Norocul e că eu, pe viitor,
M-am aranjat să fiu nemuritor.*

Scrisorile lui Urzicel

DRAGĂ NENE DIRECTOR AL ÎNTRINDERII DE INDUSTRIE LOCALĂ NR. 1, BRĂILA

Află că pe strada noastră este o echipă de fotbal de pitici, în care eu am postul de suporter pe partea dreaptă a terenului. De jucat nu joc fiindcă vecinii au geamuri multe, iar tăticu nu le-a plătit încă pe cele sparte astă vară de mine cu praștia. Echipa noastră joacă în genul multor formații din «A», adică înscrie rar goluri. De aceea, aș vrea ca la primăvară să-i antrenezi matale pe băieți. Nu pe degeaba, ci în schimbul unei pungi de caramelle pentru fiecare meci că fonduri în numerar avem doar o monedă de 25 de bani, dar o păstrăm ca să alegem terenul.

Să nu mă refuzi că, știu, te pricepi la goluri. Dacă ai noștri n-au marcat nici un gol într-un an, în schimb dumneata ai marcat nenumărate în numai șase luni din 1969. Cel mai tare gol a fost ăla în valoare de 387 000 lei, înscris în fondurile întreprinderii la 29 de produse vindute cu mai puțin decît te-au costat. Printre acestea au fost și niște plăpumioare, așa că ai rămas fără acoperire în fața șefilor mai șefi ca matale la Consiliul popular, care te așteptau cu un beneficiu de 676 000 lei. Pentru greaua pierdere suferită, dinșii ți-au exprimat regrete sub formă de critici și alte bobîrnace de care nu mai vorbesc ca să nu te supăr.

Dacă ai vrea să fii antrenor, i-ai învăța pe băieți și cum să atace pe teren numai spre sfîrșitul meciului. Lasă, lasă, știu că te pricepi și la asta. Doar întreprinderea matale, în ultimele zile ale fiecărei luni, dă un asalt ca-n

filme. Acolo este «Bătălia pentru Roma», iar la mătale bătălia pentru plan, cînd se face chiar și 55% din producție. Cum iese marfa se vede din faptul că nu prea iese din întreprindere și rămîne în magazie sub denumirea de stocuri supranormative înalte uneori pînă la 5 000 000 lei. Matale le privești și oftezi fiindcă singurele care pleacă sînt dobinzile ce se duc pe apa Sîmbetei, deși Dunărea e la doi pași.

În cazul cînd totuși nu vrei să ne antrenezi, măcar ajută-ne altfel. Trimite-ne niște săpun de rufe fabricat la matale, cu care să spălăm tricourile fotbalistilor noștri înainte de meci. Așa, cum o să apară ei, vecinii vor închide geamurile că săpunul miroase cîh, și nici un adversar nu se va mai apropia de băieți să le ia mingea de la picior și ei vor înscrie mai multe goluri decît ai matale în producție.

Zău, trimite-ne această marfă că tot n-ai ce face cu ea și-ți ocupă degeaba magazia după ce s-a întors de la clienți cu scrisori de «mulțumim, dar nu ne trebuie». Produsul este totuși bun și, ca dovadă, fără a-l folosi matale, te-a curățat de 450 000 lei, cît a costat, plus odicolonul cu care-l stropești ca să nu rămînă Brăila fără locuitori din pricina acestui săpun devenit o marfă de largă circulație tur-retur. De aia te bate gîndul să-i pui numele de săpun marca «Bumerang», și să-l folosești în chip de plic pentru adresele la care aștepți răspuns urgent. Cît vei zice «clăbuc», răspunsul îți va veni retur împreună cu săpunul.

La revedere și mai poftim pe la noi, dar cu produse de calitate!

«URZICEL»

Stimată lampă

Îți mulțumesc!
Cred că pe tot globul pămîntesc,
N-aș mai putea afla
Bunăvoință ca a ta!
Sînt fericit!
Îți mulțumesc că m-ai primit
Și că m-ai ascultat cu interes,
Dar mai ales
Îți mulțumesc pentru speranța
Că îmi vei rezolva doleanța
Cu care am venit la tine!
M-am adresat, se vede bine,
Cui trebuie, de-această dată!
Mi-ai dat o veste minunată
Cu-o simplă vorbă!... Cu un simplu «da»!...
Trăiască-ncuviințarea ta!

Aștept deci să se facă treaba
— Tu mi-ai promis, eu te-am crezut —
Și, încîntat că n-am vorbit degeaba,
Stimată Lampă,
Te salut!

Aurel Felea

Dublă satisfacție

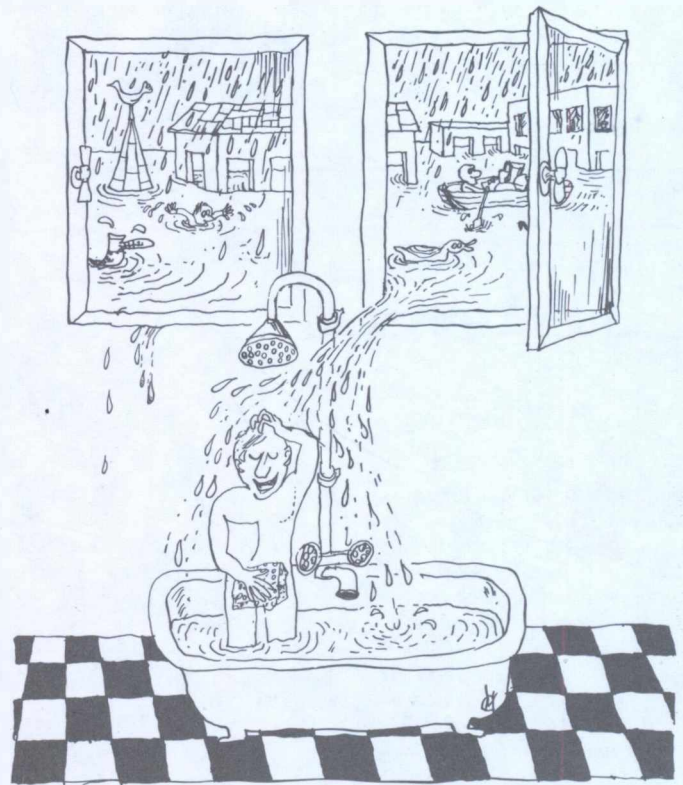
Socrate, într-o zi de sărbătoare,
Primise de la Alcibiade-n dar
O prăjitură succulentă, dar
Xantipa a călcat-o în picioare.

— «Femeie, criza ta de supărare
Tradusă-n faptă printr-un act barbar
Te-a vitregit să guști din felul rar
Cu toată aromata lui savoare».

Și a plecat Socrate mulțumit
De calmul replicii ce i-a servit
Xantipei ce știa că-i pofticioasă.

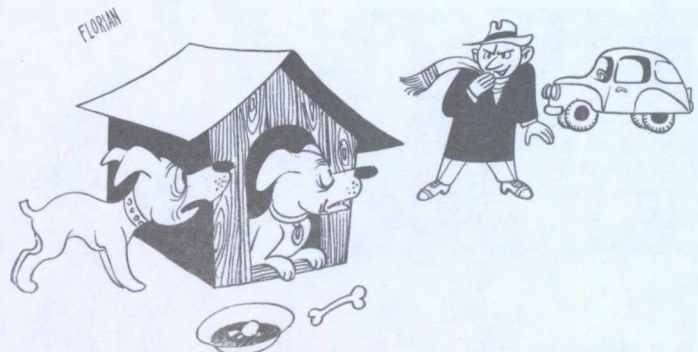
Dar soața lui s-a bucurat la fel
Că-l vitregise de desert la masă,
Știindu-l și mai pofticios, pe el!

Constantin Ottescu

— În sfîrșit, a ajuns apa și la etajul VI!

V. Craiță-Mindră

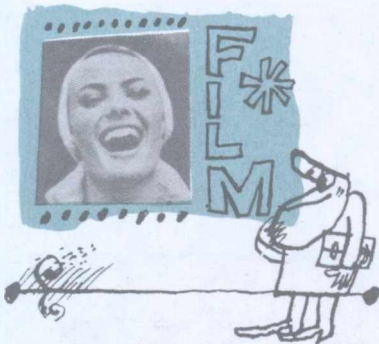
— Să știi că sîntem pierduți... Așa
caută garaj pentru Fiatul 600!

F. Calafeteanu

MAI PERICULOASE DECÎT BĂRBAȚII!

Lică se plimba agale pe bulevard. Adică, ce zic eu «se plimba?» Lică își făcea datoria. Nu era nici în concediu, nici învoit, nu se ducea nici la policlinică, ci pur și simplu, era pe teren. Ce înseamnă teren? Muncă în afara biroului. Or, Lică muncea cu rîvnă cam de la ora zece dimineața pînă la ora prinzului, cînd se întorcea zdrobit de pe teren pentru a semna condica la plecare. Asta era viața lui; muncă și iar muncă!

Că i se mai opreau privirile pe cite o vitrină cu ispite alimentare, deh, ce să-i faci! Lică era un mare pofcios. Că se mai întorcea pe călcîie, ca la armată, după vreo minijupă, de simțea gîdilituri pe ceafă și îl apuca un fel de tremurici, ce să-i faci? Așa era Lică, zburdalnic! Ba juca la loz în plic și cîștiga «mai trage o dată», așa era Lică, fatalist. Sau se oprea în fața unui cinematograf, uitîndu-se lung la puștanca din dreapta lui, cu servietă mare și cu fustă albastră ultra mini (c-așa sînt uniformele astăzi), asta-i munca de teren. Îți mîncă sufletul și chenzina. Și, uitîndu-se Lică așa

cînd la «Vă place Brahms?», cînd la «Vă place puștanca?», se simți apucat în brațe pe la spate. Cine credeți că era? Nae. Năică, bunul lui prieten. Cei doi porniră în pas sprinten, ținîndu-se de braț.

— Ce faci, Licuță?
 — Ce să fac, păpușel? M-am transferat.
 — Iar, Lică?
 — Iar, Năică.
 — A opta oară, Lică?
 — A opta, Năică.
 — Ei, bată-te să te bată! Cum reușești să te transferi atît de ușor?
 — Nu suport incorectitudinile, Năică frate! Nu le suport și pace! Ce să fac? Țsta-i defectul meu. Și atunci... mă-nțelegi, nu sînt pe placul șefilor mei. Le spun de la obraz, în ședințe, la ei în birou, fără teamă, iar ei sînt fericiți cînd îmi cer transferul. Asta-i tot!
 — De ce nu-ți vezi de treaba ta, măi Lică?

— Cum adică? strigă Lică atîns în demnitatea lui de salariat. Să descopăr atîtea nedreptăți și să mă fac că nu le văd?
 — Mă rog! Mai trece-le și tu cu vederea! adăugă Năică mai moale.
 — Niciodată! și Lică rămase cu degetul arătător în sus, pendulîndu-l de la stînga la dreapta vreo două clipe și mai bine. Unde vrei să ajungi?
 — Eu? La «Cercul Militar», în-găimă Nae.
 — Nu, nu. Vreau să spun că unde vom ajunge dacă vom tolera totul?
 — Aaa! Păi de, Lică... eu știu?!
 — Asta e. Nu știe nimeni. Vezi, Nae? D-aia nu pot trece cu vederea tot ce se întîmplă. Știi de ce am plecat din prima instituție, unde am lucrat un an și jumătate încheiat? Nu știi! Păi, vezi? Șeful meu trăia cu dactilografa lui. N-am mai putut suporta. Și atunci i-am spus verde, în față...
 — Lui?
 — Nu, ei. Și ea i-a spus lui, așa că...
 — Și din a doua întreprindere de ce ai plecat?
 — Fiindcă era strigător la cer. Nepotul directorului pleca mereu în străinătate. Atunci am bătut cu pumnul în masă și i-am spus-o...
 — Directorului?
 — Nu, frate! Unui coleg. Și ăla m-a turnat. Așa că m-am transferat la o a treia instituție, de unde am plecat din cauza indignării! Nu

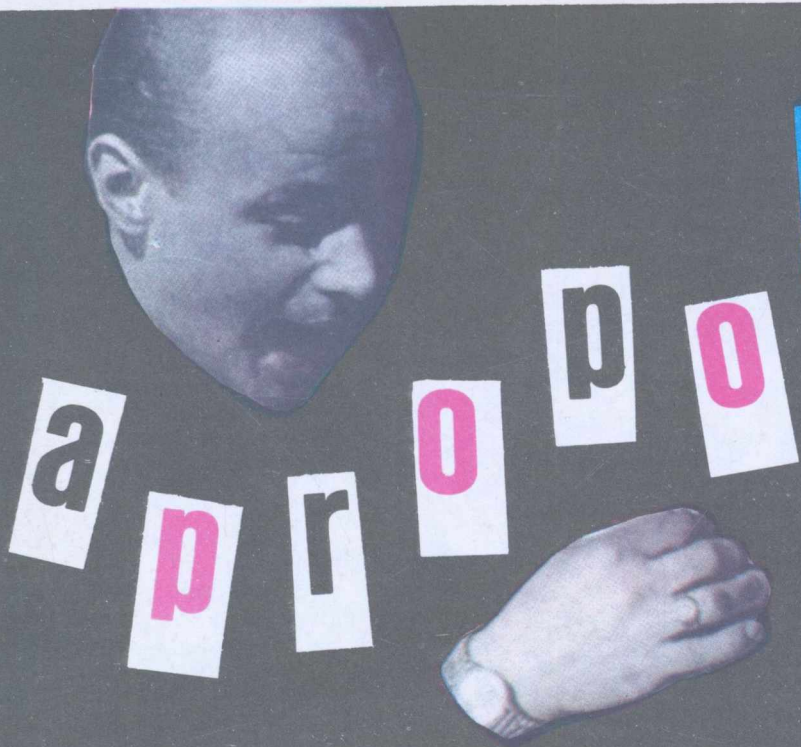

mai țin bine minte ce m-a indignat, dar știu că am fost indignat!
 — Bine, dar de ce ai mai plecat și din a patra instituție?
 — Era unul cu antecedente penale care se transferase de douăsprezece ori. Ei bine, fuga asta de răspundere m-a scos din sărite. Din a cincea instituție am plecat fiindcă am fost întrebant de ce am plecat din a patra. Mi s-a părut jignitor. Și eu nu suport jignirile. Fă-mi orice, dar nu mă jigni! N-am putut rezista nici într-a șasea instituție...

— Cum naiba, Lică?
 — Dădeau prime, domnule! La toți, numai mie nu, care lucram la ei de o lună de zile... mă-nțelegi! Nu suport protecția! Și am plecat și de acolo. În sfîrșit, în a șaptea mi-a fost dat să văd ceva de neînchipuit! Șeful întrebuinta mașina instituției în scopuri personale...
 — Și?
 — Cum șii? Îți dai seama, Năică? Scopuri personale! Asta m-a făcut să spumeg de indignare. Că o dată le-am cerut și eu mașina să-mi aduc niște vin de la Buzău, și mi s-a spus că mașina instituției nu-i taxi! Auzi, Nae?
 — Păi, de... Licuță. Scopuri personale...
 — Și ce dacă-s personale? O dată, frate! O dată am cerut și eu...
 — Și d-aia zic; nu pot suporta incorectitudinile. Nu pot și nu pot. Taie-mă, omoară-mă, ăsta sînt! Mai bine plec, dar plec cu fruntea sus... (și înălțînd brusc capul spre a demonstra faptul, Lică se izbi cu putere de pragul noii sale instituții, lucru care îl făcu să pomenească de niște părinți ai celui care a făcut ușa respectivă). Am ajuns, Năică!
 — Ce-i aici, Licuță?
 — Noua mea instituție.
 Portarul se apropie respectuos de Lică.
 — V-a căutat fosta dumneavoastră soție.
 Lică se făcu verde.
 — Și aici, domnule? Nemaipomenit. Cine naiba mă tot toarnă? Trebuie să-mi fac transferul.
 — De ce, Lică?
 — Cum de ce? Fiindcă îmi oprește pensia alimentară. Că și ăștia... ce să zic! Fac niște legi... Ea naște și eu trebuie să plătesc! Am fugit din șapte instituții și tot a dat de urma mea, trăsni-o-ar Dumnezeu de interesată...

— Popescule, de ce e globul turtit la poli?
 — De ce mă întrebați pe mine, tov. profesor? Nici nu m-am atins de el...

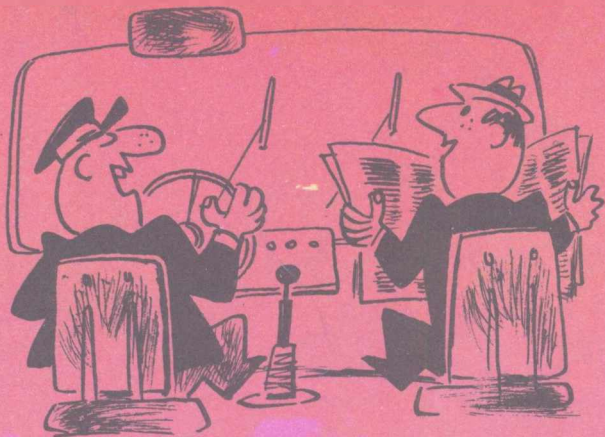
Unitatea articole-de menaj nr. 86 din soseaua Olteniței închide magazinul în timpul programului, uneori chiar și două ore, pentru a primi marfă, timp în care cetățenii așteaptă afară.

ARTICOLE DE MENAJ

— Cum o duci cu menajul?
— Am un sot foarte bun. La trei, cind iese de la serviciu, vine să mă schimbe.

Autobuzele I.G.O. Caracal au circulat în decurs de 2 ani fără foi de parcurs.

— Cum ați circulat domnule 2 ani fără foi de parcurs?
— Uite așa, numai cu benzină!

La C.A.P.-ul Boiu Mare, ju

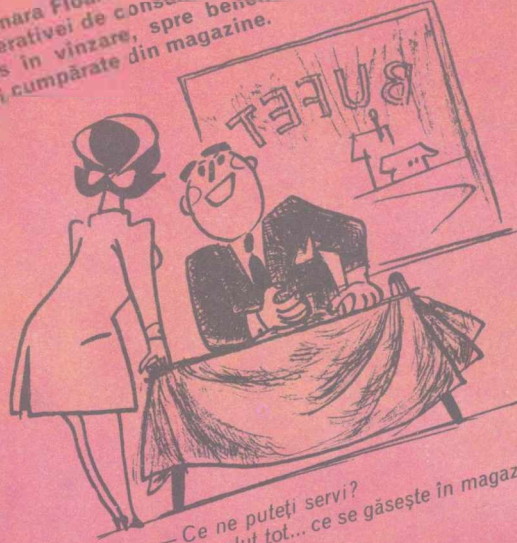

La șantierul din Pitești al Intreprinderii de montaj București s-au acordat, în decurs de nouă luni, învoiri și concedii fără plată egale cu o producție de 2 050 000 lei.

— HEI! NU MAI E NIMENI AICI CARE SĂ MI DEA ȘI MIE O ÎNVOIRE?

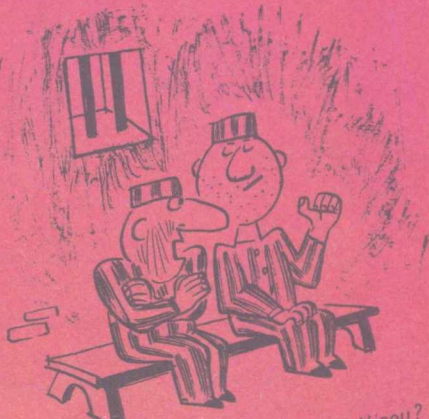

Gestionara Floarea Băețică de la Bufetul «Oltul» al cooperativei de consum din Corabia, jud. Olt, a introdus în vânzare, spre beneficiul ei personal, băuturi cumpărate din magazine.

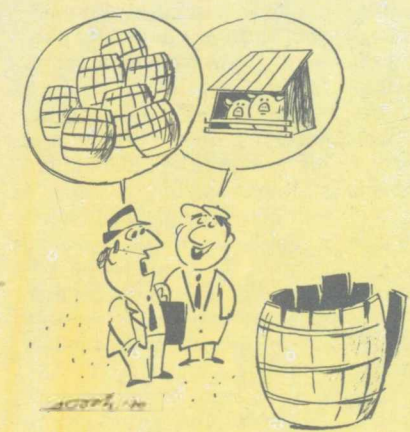
— Ce ne puteți servi?
— Absolut tot... ce se găsește în magazine!

O.C.L. mixt Vișeu a menținut în funcție gestioniari care au avut lipsuri în repetate rânduri.

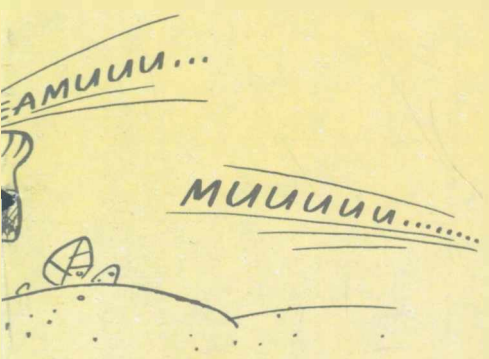
— Tu ai auzit de O.C.L. mixt Vișeu?
— Da, tocmai voiam să mă transfer acolo...

În curtea Centrului vin-alcool din Benghești, jud. Gorj, stau în dezordine peste o sută de butoaie. Recent, numărul lor a scăzut cu 15 bucăți din care responsabilul centrului și-a confecționat un coteț pentru porci.

— Apropo, butoaiile alea tot așa zac?
— Situația s-a mai ameliorat... cu circa 15%!

Maramureș, grajdurile au geamuri sparte.

Întreprinderea locală de prefabricate Ulmeni (Baia Mare) a înregistrat pagube de aproape 300 000 lei prin deteriorarea unei mari cantități de ciment, care a fost prost depozitat.

— Isprăvește o dată, parcă fluieri a... ciment!

La unitățile nr. 5, 21 și 39 ale O.C.L. Alimentara Sighet s-au degradat o serie de mărfuri (bomboane, stafide, ciocolată, compoturi și vin), datorită spațiilor de depozitare necorespunzătoare.

— Ascultăți, nene, «O melodie pe adresa dumneavoastră!»...

Desene de A. Poch

Dă-i Bătaie, Dă-i Bătaie

de J. Avian

Ascultați o istorioară: după ce a creat apa, cerul și pământul cu cei doi poli, cu ecuatorul, cu latitudinile, longitudinile și celelalte linii cu care este desenat, domnul rosti: «Și acum să trecem la fabricarea omului.» A confecționat mai întâi cele două prototipuri, pe Adam și pe Eva. Întrucât la această muncă au dat în linii generale rezultate la nivelul tehnicii mondiale. Dumnezeu a trecut la producția în serie a prototipului. Din păcate, în acest stadiu au intervenit unele defecțiuni organizatorice. Fie din grabă, fie din neatenție, sfinții repartizați la această muncă au fabricat mai întâi papucii. După aceea briantina, bigudiurile și cravatele. Și, în sfârșit, ochelarii de soare, pantalonii cu țințe și mini-jupele. Când cel de sus a picat în inspecție, s-a luat cu mîinile de aureolă:

— Ce-ați făcut, fraților? Așa ne-a fost vorba? Să-mi fabricați ochelari și papuci? Oamenii unde sînt? Că asta e profilul întreprinderii noastre!

— Doamne, nu te supăra, i-au răspuns specialiștii cu aripi, dar le-am pregătit mai întâi papucii, ca să nu contracteze vreo gripă cînd s-or plimba prin rai cu picioarele goale. Iar ochelarii de soare, pentru șarjele de lumină care or prinde viață în toiu verii!... Și bigudiuri, ca să nu circule despletite humele de gen feminin, fiindcă se poartă iar montant.

— Mi-ați dat peste cap planificarea, birocrăților!... De

bigudiuri îmi arde mie? Briantina îmi trebuie?... Eu oameni v-am cerut! E specificul întreprinderii noastre. Pentru asta v-am încărcat cu fonduri!...

Nu se știe ce a urmat mai departe... Ba se știe. Supărat foc, creatorul a plecat, tuînd și fulgerînd, iar în locu-i a apărut tovarășul Gavriliuc laroslav. Cu deosebirea că domnia sa a apărut pe pământ. Mai precis, la Slatina, și a reeditat într-o variantă modernă povestea biblică, istorisită mai sus.

Tovarășul Gavriliuc este directorul Fabricii de produse cărbunoase care se construiește în prezent la Slatina. Tutorele este Ministerul Industriei Metalurgice. Cînd spun că fabrica se construiește, folosesc, cinstit vorbind, o formulă optimistă, deoarece fabrica nu se construiește. Se târănează.

În plin avînt constructiv, se află deocamdată numai pavilionul administrativ. De fapt, el se și înalță, mîndru și finisat, spre soare. Funcționarii și-au ocupat scaunele și birourile, felicitîndu-se pentru noul și impunătorul local! Pînă una, alta deci, fabrica de cărbunoase produce sortimente de referenți, secretare, contabili, administratori, curieri și altele elemente cărbunoase. Principalul merit pentru graba cu care s-a construit administrativul, aparține directorului Gavriliuc. Ori de cîte ori trecea prin fața marelui edificiu administrativ, ducea mîinile pilnie la gură și striga spre furnicarul ce trebăluia pe

schele:

— Hei! Dă-i bătaie! Dă-i bătaie, că n-avem unde adăposti registrele și birocrăția!

Și după cîteva luni de bătaie, registrele și servietele pășiră tanțoșe în noile birouri deși se mai puteau umple filele dosarelor și în birourile vechi.

Singuri, muncitorii nu aveau unde intra, întrucît, deși construcția fabricii începuse din 1968, la 1 decembrie 1969 nici un obiectiv productiv nu era terminat! Secția de amestec, preparare și dozare, halele de producție nu s-au bucurat de strigătul mobilizator al directorului: «Dă-i bătaie! Dă-i bătaie!».

A, nu care cumva să vă închipuiți că tovarășul Gavriliuc si-a întrerupt turneul prin perimetrul uzinei sau că și-ar fi scos din repertoriu cîntecul «Dă-i bătaie, dă-i bătaie!». Nu...

Melodia preferată o fredona în continuare, dovedind aceeași pasiune muzicală. Vreți dovezi? Poftim: Împinși din urmă de impetuosul marș directorial «Dă-i bătaie», a fost terminat în termen și dat în funcțiune un alt obiectiv important al fabricii: platforma de parcare pentru turisme, biciclete și motocicletă cu sau fără ataș! Ura! Obiectivul principal a fost atins! Fiaturile, Renault-urile și Trabanturile nu vor mai staționa vraise în fața pavilionului cu dosare. Li s-a făurit loc de parcare! Ura! Trăiască auto-moto-birocrăția!

În acest timp, halele moțăiau îmbrăcate în schele. Or-

ganele bancare au decis să sisteze construcția pavilionului administrativ pînă la punerea în funcțiune a fabricii, conform dispozițiilor legale, fiindcă există asemenea dispoziții.

Dar există și un asemenea tovarăș Gavriliuc. Care nu e doar un tovarăș sau un Gavriliuc oarecare. E director. A stăruit, a făgăduit, a implorat și bravo! A reușit! Întîi edificul administrativ, să nu plouă peste registratură, să nu ningă peste «Intrări-leșiri»...

A insistat directorul să se înalțe și o firmă luminoasă, impozantă, multicoloră, cu denumirea fabricii, conform variantei: «Ce-i afară, zugrăvit, înăuntru viu, dar nu există»!

Nu știm din ce pricină montarea firmei a fost amînată pentru moment.

În incinta fabricii se aude în continuare, refrenul mobilizator al directorului.

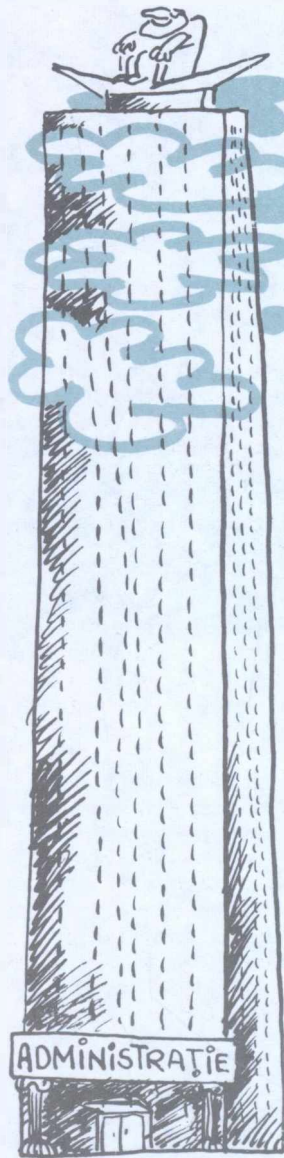
— Dă-i bătaie, dă-i bătaie!

În ritmul tumultos al îndemnulii, constructorii nu se lasă. Astfel că un alt obiectiv de mare însemnătate pentru realizarea planului la produse cărbunoase, a fost de curînd dat în folosință: terenul din fața platformei de parcare! Iar directorul își continuă neobosit și răgușit refrenul:

— Dă-i bătaie, dă-i bătaie!

Așa se termină povestea noastră biblică, din Slatina. Și tare ne-am bucura să aibă totuși un alt deznodămînt, unul mai vesel. Altminteri și sfințul nostru riscă să capețe aripi...

Și am regreta. De ce să ne ascundem după pavilioane?

OPT SILOZURI

Spre a putea funcționa cele opt silozuri moderne, construite în 1963 la ferma de vaci din I.A.S. Dorolț, județul Satu Mare, urmau să fie utilizate cu încărcătoare și descărcătoare mecanice. Urmău, dar n-au mai urmat. I.A.S.-ul n-a văzut nici un descărcător, iar dintre încărcătoare au sosit numai două. Restul s-a rătăcit probabil prin sertarele Uzinei mecanice Arad, furnizoarea, sau prin cele ale Departamentului I.A.S. — tutorele.

Deși silozurile au costat frumușica sumă de lei un milion, ele zac în bună parte, din cauza neutilării lor. Vacile, a căror hrană trebuia depozitată acolo, privesc cu nostalgie silozurile uitate și probabil că mugesc cîte ceva la adresa adormiților cu pricina, care nu se trezesc decît la chenzină,

Milionul de lei, în silozat de aproximativ șapte ani în respectivele lucrări, fără să aducă vreun folos, nu deranjează pe nimeni. Cel mult pe amintitele rumegătoare (patrupede) care își văd furajul lor cel de toate zilele mutat în alte silozuri, mai puțin corespunzătoare.

Se pune întrebarea: dacă silozurile nu au putut fi înzestrate cu utilajul corespunzător, de ce s-au mai construit? Și dacă s-au construit de ce s-au construit totuși?

Și dacă în prezent ele nu sînt folosite decît în mică măsură, cine răspunde în mare măsură de această neglijență temeinic furajată?

REZULTATUL CONCURSULUI

CE CARICATURIST DORIȚI SĂ PLECE ÎN MEXIC?

În urma trierii scrisorilor primite la concursul nostru, caricaturistul Neagu Rădulescu a întrunit cele mai multe voturi din partea participanților, fiind considerat — așa cum ne scrie un cititor: «caricaturist care manifestă cel mai mult interes și pasiune pentru fotbal». Tot din aceeași scrisoare spicuim: «Fiind convins că scopul revistei nu este acela de a stabili care caricaturist să meargă în Mexic, profit totuși de această glumă pentru a-mi exprima simpatia pentru caricaturistul Neagu Rădulescu care, socotesc că n-ar fi rău să îi însoțească pe fotbaliștii noștri la finalele din Mexic».

În ce privește premiile concursului, în urma tragerii la sorți, pe locul I a ieșit tovarășul M. Goiceanu din comuna Stoenști, jud. Olt.

Pe locul II, tovarășul Ștefănescu Gheorghe din București, str. Poetului nr. 17, sectorul 8.

Pe locul III tovarășul Alexe Marin din București, str. Vicențiu Babeș nr. 5, sectorul 6.

În așteptarea ospătarului

de Cuncio Grozev

— R.P. Bulgaria —

M-am uitat împrejurul meu, a-prinzându-mi o țigară.

Alături, doi îndrăgostiți ciripeau vorbe dulci, hrănindu-se cu dragoste în așteptarea cîrnăciorilor cu fasole pe care-i comandaseră.

În spate, patru cheflii, aflați în ultima fază a petrecerii, ciocneau paharele într-un ritm deosebit, la fel ca și capetele din care ieșeau cam aceleași sunete.

În dreapta, alți doi cu fețele teribil de expresive, dezbăteau probleme arzătoare de viață.

Mă aflam deci într-unul din acele restaurante de mîna a doua, unde în jurul prînzului se pot întîlni tot felul de oameni, numai ospătari, nu.

Cum mă plictiseam pe stomacul gol, mi-am îndreptat auzul spre cei doi — știam din experiență cam ce-și pot spune îndrăgostiții, amatori de cîrnați. Cît despre cei din spatele meu nu erau nici ei în stare să se audă.

Convorbirea celor doi m-a atras de la început.

— Ascultă, Mancio, nu știu dacă ai aflat, dar Sica mea a hotărît să se mărite... — zise cel mai în vîrstă cu un glas puțin speriat.

Celălalt răspunse jenat, scîrțîind scaunul:

— Păi, nea Drăgane, eu nu m-am gândit încă la treaba asta și în general... nu vreau să mă însor.

— Bine, bine — îl liniști cel dinții. Eu despre altceva vreau să-ți vorbesc. N-aș vrea s-o dau pe mîna primului venit! N-aș vrea să intre vreun ticălos în casa mea! Eu sînt tată... și trebuie să știu tot, pentru că știi cum sînt femeile și cită minte au, mai ales cele tinere. Iar Sica mea nici n-a împlinit încă treizeci de ani. Pe scurt: Ce fel de om este Ștefan Saraivanov ăsta? Tu-l cunoști?

— A, Ștefcio... Sigur că-l cunosc, recunosc cel tînăr.

— Așa?!... Atunci spune tot ce știi despre el, zise nea Drăgan, poruncitor.

— Păi... știu că nu a terminat liceul. Mi-a spus anul trecut unul din foștii lui profesori, care cu trei luni înainte de a se pensiona și-a înaintat demisia din cauza lui. Zicea că-i un incapabil.

— Ei, fir-ar să fie! Și i-a spus Sichi că e inginer. Știam eu că...

— Dar este inginer. Are omul acte, în regulă.

— Așa spune, frate, că-mi sărise inima din loc. Altceva?

— Altceva... anul trecut l-au trimis în străinătate după mașini pentru uzină. A cheltuit o groază de valută și a adus niște mașini care nu fac două parale.

— Hm, pungașul tot pungaș! Și desigur că trebuie să dea înapoi banii ăștia, ai?

— Nu. A reușit să se descurce.

Cel mai vîrstnic se lăsă pe spate și cu un oftat adînc elimină tot conținutul plămînilor, liniștindu-se.

— Și eu care credeam despre băiat că...

— Nu, nu e nimic. Numai mașina cu care a venit de-acolo...

— Ei, știam eu că oamenii ca el mai devreme sau mai tîrziu își găsesc locul. Dacă fură, măcar să învețe cum, nu așa... cu ghiotura. Și l-au condamnat?

— Nu, nici vorbă de așa ceva. Numai despre mașină se spune că a luat-o cu...

— Lasă tu ce se spune, că lumea ce nu spune! Important e că nu l-au prins... Va să zică are și mașină!

— Are. Atît i-a rămas din funcția pe care a avut-o.

— Cum așa? se încruntă nea Drăgan, pregătit să întîmpine emoțiile. L-au dat afară?

— Acum vreo două luni.

— Vezi? Știam eu că e un terchea-berchea, așa că prostuța de Sica poate să-și găsească unul mai de soi.

— Da, dar tot la noi a rămas. Acum e la Direcția generală în locul lui Deliev, împotriva căruia s-a făcut o reclamație. Se pare că el este autorul. «Mie, striga, îmi place vigilența și știm cu toții că Deliev era pur și simplu un intelectual învechit».

— Într-un cuvînt, om deștept! trase concluzia nea Drăgan, dînd pe gît o dușcă zdravănă. Știam eu că Sicuța mea nu se mărită orbește, dar așa-s părinții... Mă gîndeam ca nu cumva să dea peste un terchea-berchea, ce ne-am face?

— Terchea-berchea, mai că e, adevărat. A refuzat să-și ajute părinții. De curînd și-a inaugurat noul apartament. Atunci am aflat că...

— Va să zică are și apartament...

— Are. A falsificat niște acte și l-a luat aproape pe gratis. Cînd i-au văzut dosarul...

— L-au condamnat?

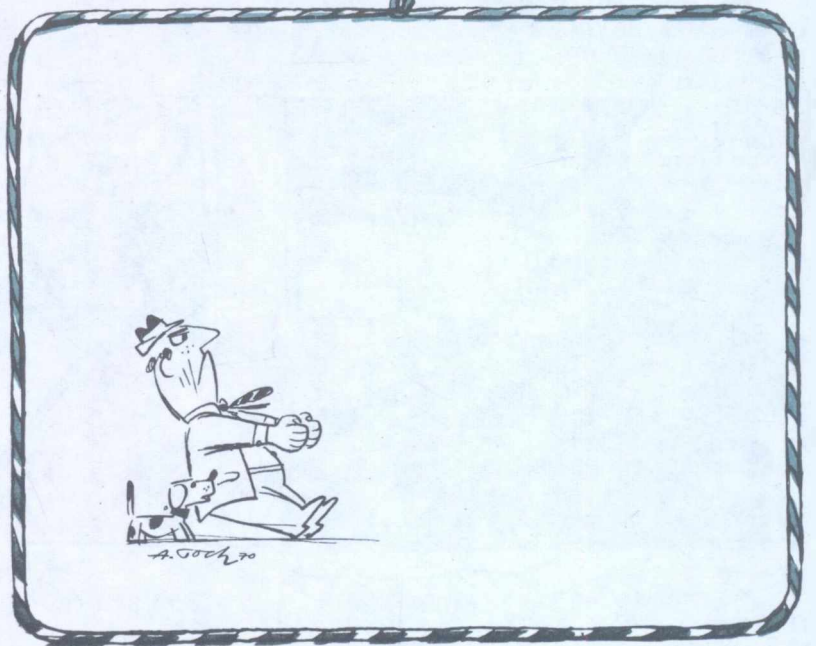
— Nu, n-au avut probe, așa că procesul s-a clasat.

— Bravo lui! Un om și jumătate! Și eu care credeam alte lucruri rele despre el... Să știi, Mancio, că mi-ai luat un pietroi de pe inimă! Ei și dacă tinerii se iubesc, îi căsătorim, domnule! Imediat. Eu nu sînt ca părinții ăia care se pun în calea fericirii copiilor.

Am observat că vine ospătarul. Avea o expresie melancolică ca și cum n-ar fi dormit demult. Am renunțat dar la interesanta discuție care curgea ușor la masa din dreapta mea, și mă pregătii de nuntă.

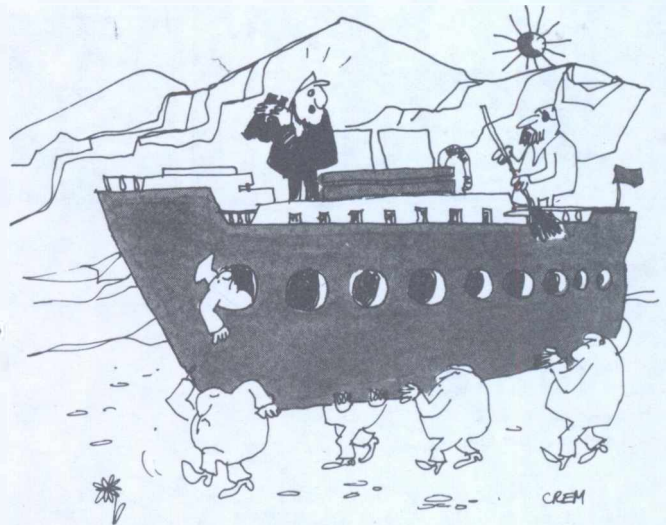
Traducere de PAULA BOTIȘ

DESENAȚI CU NOI

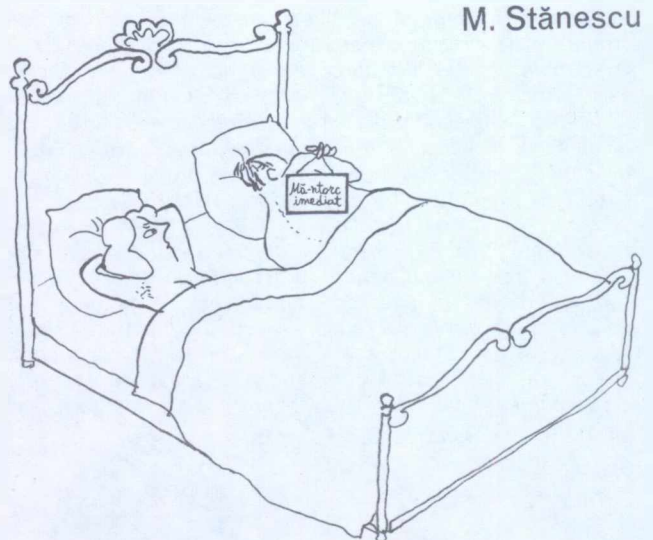
N.R. Condițiile de participare la concursul «Desenați cu noi» au fost publicate în nr. 1/1970.

Marin Crețu

— Dumnezeu!... Acum abia îmi dau seama că noi, de fapt, nici n-avem ieșire la mare...

M. Stănescu

TUTUNGIUL

URZICA 11

GOGULICI 2

FERICEȘTE LUMEA!

ORICE ASEMĂNARE CU REALITATEA NU ESTE CHIAR CU TOTUL ÎNTÂMPLĂTOARE.

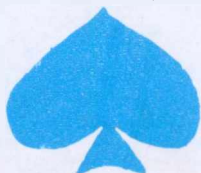
Pompiliu Dumitrescu

NUMAI DOUĂ

Filotim și darnic sînt atributele care-l caracterizează pe Rusu Gheorghe, președintele C.A.P.-ului Viile Apei din județul Maramureș. Gurile rele susțin că dumnealui, președintele, ar cam lucra de unul singur, fapt care ne determină să-i sporim numărul atributelor, așa că nu-s... numai, două.

De pildă, fără să se consulte cu cineva, a cumpărat din fondurile C.A.P.-ului 10 tone de ciment socotind că ar fi necesar să construiască niște bazine în care să se depoziteze borhotul de mere și de prune. Dacă cimentul l-a cumpărat fără să întrebe pe nimeni, în schimb construcția voia s-o facă fără aprobarea adunării generale a cooperativelor. Și, ca să fim dreapți, trebuie să spunem că, deși era aproape s-o facă, totuși n-a încălcat acest principiu de bază. Nu, n-a construit nimic și, probabil că nici n-o să mai construiască așa curînd deoarece de ciment... s-a ales praful. Adică l-a împărțit în dreapta și în stînga, împrumutîndu-l cu dărnicie celor care aveau probabil nevoie mai mare de el (de ciment, nu de președinte) decît C.A.P.-ul.

Ar mai fi de adăugat faptul că, deși C.A.P.-ul avea două cazane pentru fabricat țuică, președintele filotim a mai cumpărat două de la niște particulari. Că numai două sînt folosite și că celelalte n-au nici o întrebuintăre asta-i altă poveste; după cum o altă poveste va ieși din faptul că banii rezultați din vînzarea laptelui au luat o destinație curioasă. Pentru a nu vă face prea curioși vă vom spune tot noi. A cumpărat niște... cazane de fabricat țuică. Numai două!... Numai că acum n-o s-o mai facă fiartă. Că e fiert președintele C.A.P.-ului.

CEI 13

Menirea celor 13 salariați de la Serviciul de aprovizionare al Uzinei «Balanța» din Sibiu era să procure piese și materiale pentru unitate. Felul în care făceau această treabă cei 13 salariați nu va rămîne în istorie. În schimb va rămîne de pomină modul cum ei se autoaprovizionau cu tot soiul de documente, pe baza cărora încasau ilegal zeci de mii de lei.

Isprăvile lor se desfășurau atît în deplasare, cît și pe teren propriu. Astfel, cînd inimoșii salariați mergeau în diferite localități, cu mașinile uzinei sau cu mașini de ocazie, vizitau, ca turiști, și stațiile C.F.R. — D.T.A. etc. De aici, cît ai zice «drum bun», ei procurau cît mai multe bilete folosite.

Pe teren propriu, cînd trebuiau să facă formele de decontare, lucrurile se mai complicau cît de cît deoarece ei erau nevoiți să modifice datele de pe bilete. Inventivi, ei scăldau biletele fie în apă rece, fie în apă caldă. După ce biletelor li se făcea «baie», ei imprimau pe acestea noi date de... «stare civilă» cu un compostor (era să spunem impostor), care se afla chiar la serviciul de aprovizionare al uzinei.

Dar după cum s-a aflat, biletele procurate de prin gări nu aduceau suficiente beneficii. În acest caz cei 13 salariați de la «Balanța» interveneau modificînd pe ici, pe colo și anume prin părțile esențiale, adică pe la totalul notelor de plată de la hotel, în așa fel ca sumele ce urmau să fie încasate să atîrnie cît mai greu în... balanță.

Cînd însă sursele menționate nu dădeau rezultate îmbucurătoare, plastografiile decontau cîte două rînduri de documente pentru aceeași rută, astfel că bugetele lor personale creșteau, în timp ce bugetul «Balanței» scădea.

Acum să vedem cît vor atîrna «operațiunile» lor în balanța justiției.

Că de data asta n-o să le mai meargă «s-o scalde».

Pagina **13**
*Călători
la zero grade*

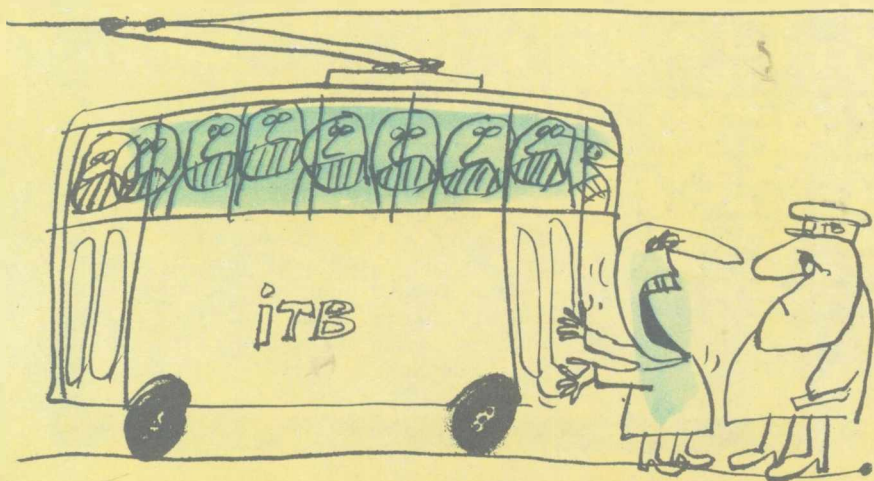
Desene de Jo. Teodorescu

— Termină, dom'le cu bulgării ăia, sintem în tramvai!!!

— Isprăviți o dată cu reclamațiile, veniți aici să vă încălziți sau să așteptați!!

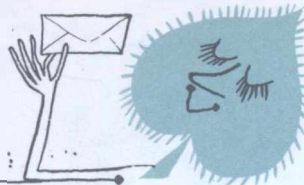

— Ce vă pasă, dumneavoastră stați afară și vă plimbați, faceți mișcare, da' noi care stăm ca sardelele, ce, să înghețăm?

URZICO DE DEPARTE-ȚI SCRIU

URZICUȚO,
Exact acum doi ani, I.C.S.I.M. Craiova a cerut, printr-o adresă semnată și parafată legal, de la I.M.S. Sadu, să-i fie livrate cinci butelii aragaz necesare nevoilor câtorva șantiere.

Curînd după aceasta, cele cinci butelii au sosit la Craiova unde, în loc să ia drumul către șantiere, au luat direcția... direcției! Adică au fost instalate în bucătăriile aparținînd cadrelor de conducere de pe atunci ale I.C.S.I.M., respectiv la directorul Kisch, la inginerul-șef Marius Pop Moldovan, la contabilul-șef Corneliu Iliescu, la inginerul-șef-adjunct Gh. Rîcă și la șeful serviciului tehnic, Augustin Teodoran.

Nostim este însă că în imobilele unde domiciliază onorabilii se află instalată și funcționează rețeaua de gaze, așa că ce le-or fi mai trebuit și butelii? Dar, pesemne că sînt unele bucate care se prepară mai bine la flacăra de gaze-aragaz decît la flacăra de gaze-sondă!... Chestie de rafinament culinar...

Dar asta n-ar fi încă nimic. Iată că, după un an de la afacerea cu buteliile, toți cei mai sus înșirați au obținut și aprobarea să cumpere fiecare butelia pe care o folosește, încuviințarea fiind dată de către Consiliul popular județean Gorj, deși buteliile se află în bucătăriile unor imobile situate în Dolj!...

În sfîrșit, cînd e să fie, se găsește, se livrează, se aranjează, se aprobă și se achită. Oricum însă povestea cu cele cinci butelii de aragaz răsuflă acum de la ventil. Și-i pericol de explozie!
Fane C-tin, Craiova

DRAGĂ URZICO,

În localitatea Tăuții de Sus funcționează din plin un U.I.L. (Unitate de industrializare a lemnului), unde se prelucrează... păduri întregi, adică se fac din copacii aduși aici cherestea, butuci la dimensiune, șipci, într-un cuvînt fel de fel de sortimente.

Nu se știe însă cum, cînd și cine de la acest U.I.L. a dispus ca taman lîngă locul unde sînt depozitate deșeurile ce se vînd localnicilor, să fie așezată și cherestea fabricată în unitate. Și uite, dom'le, de cînd șade cherestea la doi pași de deșeurii, cam de cîte ori pleacă un client cu niscaiva deșeurii, ca un făcut, se «lipește» de el și ceva cherestea...

Bineînțeles că în asemenea condiții a cam început să fie înghesuală la U.I.L.-ul din Tăuții de Sus, că doar e o treabă bună să-ți faci rost de cherestea albă odată cu ceva deșeurii sau rumeguș.

Situația trebuie cit mai urgent remediată că, altfel o să ajungă pădurea să nu-i mai convină să se

lase tăiată. Că deh, are și ea... cherestea ei!

lordache N., Tăuții de Sus, jud. Maramureș

URZICO DRAGĂ,

Prin iunie anui trecut, Grupul 1 al I.C.R. Titan din Capitală a început efectuarea unor reparații la o clădire din str. Vlad Județul nr. 61. A fost cuprinsă în lista de «bătaie» repararea construcției, refacerea instalației de apă și canalizare, precum și a celei electrice și, în sfîrșit, punerea la punct a învelitorii acoperișului. Deși au trecut peste 5 luni de cînd la fața locului s-au înodat și s-au desnodat tot felul de echipe care au făcut și au dres, au lipit și au vopsit, de la o vreme, restul de lucrări încă neterminate au fost lăsate baltă. E vorba, printre altele, de unele lucrări de zidărie la baie și zugrăvirea unor încăperi.

Nu mai are deci rost să pomenesc prea multe de situația în care se află familia Tudose, care locuiește la această adresă și care așteaptă de peste o jumătate de an cu mobila acoperită cu ziare și cu parchetul îngroșat de moloz umed să-și poată din nou aranja un interior plăcut. S-a discutat problema la I.C.R. «Titan», s-au luat asigurări și nenumărate promisiuni, dar practic nu s-a rezolvat nimic. Acum «Titan» nu mai dă niciun semn.

N-a vede, n-aude, n-a greul pămîntului de pe lîngă... sectorul 5!
Zamfir Dionisie, Loco

URZICO,

La căminul cultural din comuna Săcel este director Nemeș Pavel, care, uitînd pur și simplu că mai există pe lumea asta și apă, folosește în toate ocaziile vin, indiferent de culoarea pe care o are sau de regiunea din care provine. Vin să fie, că de băut îl bea el, de asta nu trebuie să se îngrijească nimeni. Din această cauză nu se prea poate vorbi cu dumnealui că, să ne fie cu iertare, din cauza vinului care-i chierulă prin vine fără nici o restricție, nici nu te aude, dar nici nu-l înțelege.

Căminul este dotat cu o serie de instrumente muzicale, dar, din lipsă de preocupare (a directorului, bineînțeles) nu a putut lua ființă o formație artistică muzicală, așa că singura activitate culturală a căminului este reprezentată de... chiotele lui Nemeș Pavel, cînd are «bateria» încărcată.

Iată de ce este necesară o măsură urgentă pe linie culturală, pînă nu va fi nevoie de una pe linie medicală.

Pop A., Baia Mare

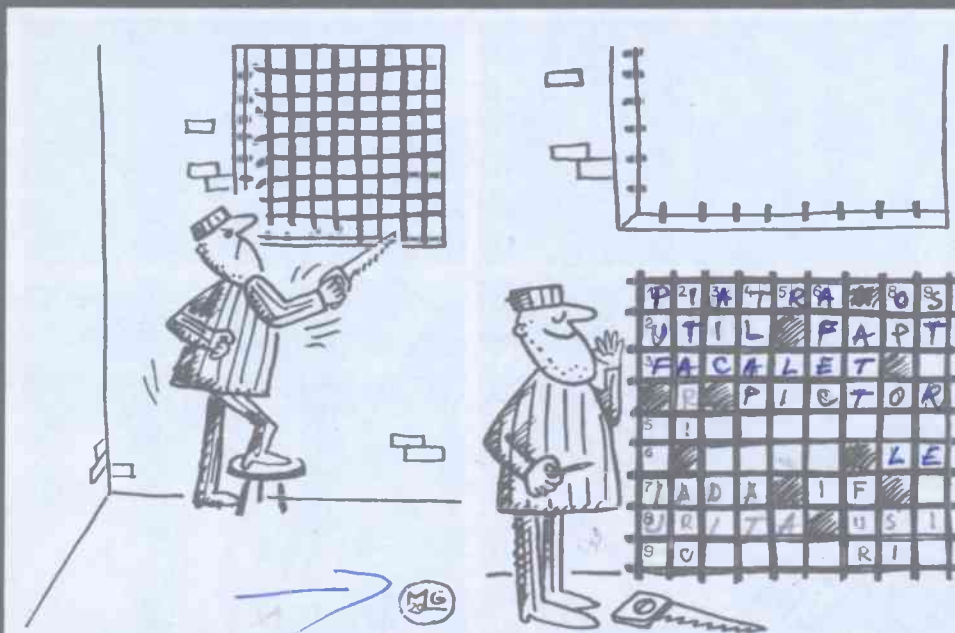
Rubrică realizată de DAN MANOLESCU

POANTE LA PATRA

Giuseppe Navarra

Mihai Grosu

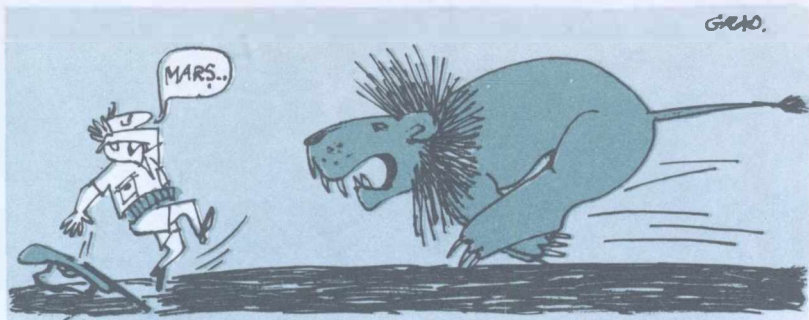
ORIZONTAL

1) Fată-n casă — Cum îl iei, tot pentru ciini e... 2) Utilaj neisprăvit — O vorbă care nu e numai vorbă. 3) Se-nfige la mămăligă. 4) Dă naștere la imagini după natură. 5) Fănel... 6) Trage la somn. — Cap de lemn! 7) Capră în perspectivă. — Ifose la cap! 8) Vorbă la beție. — Poartă-n casă (pl.) 9) E totdeauna pe lîngă.

VERTICAL

1) Se bagă în plapumă. — Nu e mamă bună. 2) Luați peste picior de țărani. — Aflat permanent într-o stare de încordare. 3) Se exprimă printr-o bătaie cu pumnii. — E bun de leac. 4) Facere de rîs. 5) Stare deloc sănătoasă. — Birlic, în teatru! 6) Elemente în baterie. 7) Nu mai departe. — Hoț bătrîn. 8) Opus 12! — Cu crocodili în conținut. — Sistat fără oprire! 9) Tre-cut cu vederea.

N.R.: Citiți în nr. 1/1970 al revistei noastre condițiile de participare la concursul «Poante la pătrat».

de Rodica Tott

Mărturisire

Dimineața, când mi-ar cere o cafea amară, i-aș spune că mai degrabă i-aș da o sare amară.

I-aș spune că scrumul de țigară se scutură într-un obiect special denumit scrumieră.

I-aș spune că are un dentist foarte bun, când l-aș vedea cum

cascade mereu fără să pună mâna la gură.

I-aș spune că injurăturile pe care le pronunță la adresa unora (care nu sînt de față) nu reușesc să mă instruiască.

Cînd m-ar obliga să răspund la telefon că e plecat, aș răspunde: «Da, e plecat de trei zile în provincie. Tocmai adineauri mi-a șoptit să vă spun asta».

I-aș spune că-i doresc să se afle doar cinci minute pe o insulă pusă împreună cu femeile pe care le numește (cînd nu sînt de față) cu epitete delicate ca: Murătura, Cămila, Babeta, Otrava...

I-aș spune că nu reușește să-mi vorbească «de sus» decît cînd își urcă picioarele pe birou, fiindcă, de cele mai multe ori, cu ele gindește.

I-aș spune că în vocabularul limbii române sînt incluse și expresiile «te rog» și «mulțumesc».

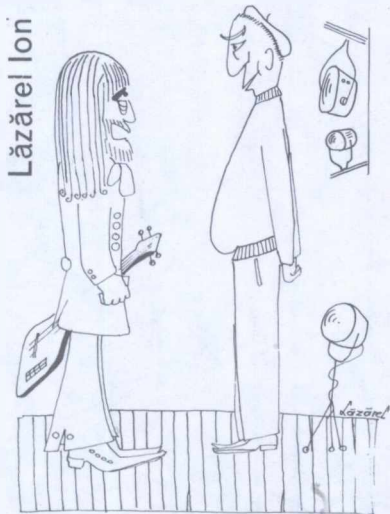
I-aș spune că, cu energia pe care și-o irosește povestind ore în șir un meci de fotbal și reproducînd toate strigătele tribunelor, ar putea săpa trei metri de tunel pe zi într-o stîncă de granit.

I-aș atrage atenția că se spune control inopinat, nu «inopinant» și că numele lui Shakespeare se folosește în cu totul alte ocazii decît în expresia lui favorită: «hai șecspir!»

Toate acestea i le-aș spune. Și încă multe altele.

...Dacă nu mi-ar fi șef.

VERONA BERTOLI

Lazărel Ion

— Voi cînta numai cuplete...
— Fie și cu plete...

„URZICA“

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15.

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic

„Casa Scintei” 44.601

O. MAN, Sibiu
«Poemul pitic» (proză) plictisește prin procedeul perimat. Prea puține poante pe parcurs. Păcat!

COCA ANDREI, Brașov
Nu înțeleg de ce copiați anecdotele din propriul nostru almanah și ni le trimiteți spre a le publica sub numele dv. în revistă. Ba, ne întrebați și «cu cît» se plătește o asemenea ispravă. Aflați că asemenea ispravă nu se plătește, pentru că nu se publică. Și mai aflați că isprava asta cînd se publică (din greșeală) se numește plagiat și se plătește foarte scump...

ȘTEFAN ION, Lugoj
Pentru un timp e bine să faceți o pauză. Producția dumneavoastră pare obosită.

VASILE OTOVA, Constanța
Cugetările dv. ne-au emoționat prin ineditul observației. Datorită dv. am aflat că: «Soarele luminează pentru că vine perpendicular pe pămînt», că «iarna e cel mai rece anotimp chiar și la eschimoși» și că «ființele umane sînt cele mai grăitoare ființe din lume». Vă mulțumim.

LEONID CRISTEA, Sibiu
Tineretea nu scuză greșelile de gramatică.

V. CONSTANTINESCU, Loco
Umorul este, dacă vreți, un semn din naștere. Ori îl aveți, ori nu-l aveți. Nu înțeleg de ce țineți cu atîta străsnicie să deveniți umorist dacă, după cum spuneți, vă chinuiți atît de mult:
*Greu e să compun o strofă
Dacă n-am nici cap nici strofă
Și, umblînd să caut poante,
Dau în gropi mirobolante.*

ALEXANDRU CÎMPEANU, Tîrgoviște
Atenție la exagerări (schita «Anti»). Cînd trageți cu pușca după o cioară, nu e necesar să incendiați tot cerul!

VIORICA PAVEL, Baia Mare
Păcat. Idei bune, rezolvate cît se poate de neglijent. (poezia «Orașe Noi»). De ce nu lucrați mai mult, cu atenție, fără grabă? Fiindcă în materie de literatură, cine nu muncește... nu publică.

IULIAN GHINDARU, satul Afumați-Dîmbovița
Cu toate că prezentau unele stîngăcii de exprimare, (pe care le-am corectat), unele dintre cugetări sînt acceptabile:

- Prost să fii, noroc să ai. Dar nu știu la ce ți-ar folosi.
- Cei căsătoriți afirmă că sînt fericiți, cei necăsătoriți spun că sînt mai fericiți decît primii. Eu cred că adevărații fericiți sînt cei care nu spun nimic.
- Măgarul spune despre privighetoare că nu cîntă frumos, în schimb privighetoarea spune că măgarul rage foarte bine.

EMIL MONCEANU, Loco
Dintre anecdotele colaționate, doar una e mai puțin cunoscută.
OBICEIUL
Un judecător pensionar ocupă, pentru puțin timp, locul unui ofițer de stare civilă. În fața lui o pereche:
— Stana Popescu, de bună voie și nesilită de nimeni iei în căsătorie pe Costică Ionescu?
— Da.
— Costică Ionescu, ce ai de spus în apărarea dumatăle? întrebă fostul judecător.

CORNEANU DUBERKE, Blaj — THEO DORNEANU, Loco
Combinarea unor titluri de filme (sau de cîntece) fără nici un fel de intenție satirică e una dintre formele gratuite de obținere a umorului. Nu are rost să scrieți de pomană...

Deocamdată, nu
Gh. Boșneag, Gabriel Tudoran, Mariana Tomescu, A.M.-Bacău, Ștefan Chiriacescu, Florin Maier, Orion Sirbu, Petru Ardelean, Lucretia Ianculescu, Lucian C. Damian, Gh. Popescu, Ion Lazăr, Constantin Gavrilă, Ana Maria Jianu, D. Rolea, Ilie Gh. Ionel, Vasile Muntean, Viorica Nechezatu, Nicolae Mimiș, Petru Cionea, Leon Vrînceanu.

Lăsați orice speranță:
Laurean Moțăteanu, Sibiu — Sorin Stepescu, Loco — Aurel Oprea, Călărași — Ovidiu Liticaș, Cluj — Constantin Gheorghiu, Loco — Alexandru Rațiu, Baia Mare — Tudorel Moldița, Suceava — Sever Iusein, Constanța — Gigi Cosicelli, com. Licurici-Gorj — Ștefan Drîgă, Turnu Severin — Ioan Sava, Satu Mare.

TERMEN
DE DARE
ÎN FOLOSINȚA

În legătură cu nerespectarea termenelor de dare în folosință a unor obiective industriale.

— Mai scurtați-le, fraților!
— Bine, o să le mai tăiem coada!